

Arrest

nr. 180 362 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 augustus 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij werd op 30 november 2010 gemachtigd tot een verblijf van een jaar, op voorwaarde dat een bewijs van identiteit en nationaliteit werd voorgelegd. Op 13 februari 2012 werd verzoeksters tijdelijk verblijf verlengd voor de duur van 12 maanden. Op 23 januari 2013 besloot de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de

verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer mocht verlengd worden.

1.2. Op 26 mei 2013 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Deze aanvraag werd op 4 juli 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.05.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

+ Kinderen:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 23/01/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 20/08/2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift: voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 20/08/2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 23/01/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten melden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Dat het voor verzoekster dan ook onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd genomen ;

Dat verzoekster dan ook de indruk heeft dat hier niet op niet op een objectieve wijze tewerk is gegaan bij het benaderen van het dossier ;

Dat DVZ stelt dat de medische problematiek dezelfde is als deze in een vroeger verzoek zonder verder in detail te treden ;

Het standpunt van DVZ wordt niet op een wetenschappelijke wijze onderbouwd zodat men niet kan spreken van een gepaste motivering ;

Het gaat hier niet enkel om een levensbedreigende ziekte doch om medische problemen waardoor het kind in zijn thuisland in een mensonwaardige situatie gaat terecht komen ;

Het kind zal in zijn thuisland de medische zorgen niet krijgen ;

Ook op dit punt is er geen motivering door DVZ ;”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de medische toestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 20 augustus 2010.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Voor zover verzoekster de materiële motivering van de bestreden beslissing betwist, beperkt verzoekster zich tot algemene en vage tegenwerpingen. Zij laat na concreet aan te tonen dat ten onrechte werd besloten dat het gaat om dezelfde aandoening, die reeds werd aangevoerd in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“Doordat DVZ nagelaten heeft de behandelingsmogelijkheden van het kind van verzoekster bij eventuele terugkeer naar haar thuisland te onderzoeken werd deze beslissing a quo niet op een zorgvuldige wijze genomen ;

Zoals hoger uiteengezet zowel in feit als in rechte heeft verzoekster de mogelijkheden in haar thuisland niet voor de behandeling van haar kind daar er de know how niet is en daar de kwaliteitsgeneeskunde niet toegankelijk is voor de gewone burger ;”

2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat met haar summier uiteenzetting het middel volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing. Het middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel evenals van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het derde middel luidt als volgt:

“Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen zijn beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de korte juridische qualificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten. Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemene beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

Er is ook nog het zogenaamde redelijkheidsbeginsel dat opgenomen is in art. 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat er zich tegen verzet om aan verzoekster de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren.

*Men moet een goed evenwicht vormen tussen de beslissing en de consequenties die deze beslissing heeft voor de verzoekende partij ;
Blijkbaar is er geen afdoende betwisting over de medische problematiek van het kind van verzoekster;”*

2.3.2. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel schendt. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 6.1 van het EVRM waarborgen biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Deze waarborgen zijn van toepassing op gerechtelijke procedures, en zij kunnen niet betrokken worden op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur, zoals *in casu* de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de besluitvorming van de gemachtigde houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, enig recht, gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM, miskent. De artikelen 6.2 en 6.3 van het EVRM hebben voorts betrekking op de strafvervolging, hetgeen totaal vreemd is aan het thans voorliggende geschil. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, kan in artikel 6 van het EVRM geen redelijkheidsbeginsel worden teruggevonden. Het middel is, indien al ontvankelijk, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG en van artikel 3 van het EVRM. Zij licht het vierde middel toe als volgt:

*“Derhalve mag wel degelijk gezegd worden dat het kind verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit ;
Dat er niet uitsluitend het ernstige ziektebeeld aanwezig is doch het kind van verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling vermits zoals boven uiteengezet verzoekster geen adequate behandeling kan bekomen in zijn land van herkomst ;”*

2.4.2. Daargelaten of verzoekster zich kan beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG, merkt de Raad op dat verzoekster niet aangeeft welke bepaling van deze richtlijn zou zijn geschonden. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs. Met de algemene verwijzing naar de ziekte van haar kind, maakt verzoekster een dergelijke situatie niet aannemelijk, daargelaten de vaststelling dat zij het middel niet in het minst betreft op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.5.1. In het vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij licht het vijfde middel toe als volgt:

“Aangezien het kind van verzoekster wel degelijk aan alle voorwaarden voldoet voor de regularisatie om medische redenen ni een ziekte met een reëel risico voor leven of fysieke integriteit en de onmogelijkheid om in zijn thuisland een adequate behandeling te bekomen;”

2.5.2. In het middel kan geen concrete grief worden ontwaard met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing, die steunt op artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. Het middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT